

Бързо зайчето дойде,
Въ кжщи да го заведе.
Гошо го възседна здраво,
После литнаха направо.
Но намѣсто къмъ дома,
Зайчето изви встрана.
Въ заешкото царство спрѣха.
Всички зайци долетѣха
И молиха го тогазъ:
— Гошо, остани при насъ.
Цѣлъ день зелки ще ядеме
И на воля ще растеме.
— А пъкъ ти ще си ни царь,—
Рече единъ заякъ старъ.
Плаче Гошо, моли, вика,
Ала не го чува никой.
Сложиха му отъ синчець
Скжпоценень новъ вѣнець.
Въ дългъ редъ се наредиха
И съ поклонъ го поздравиха .
Какъ ще заживѣй не знай
Гошо въ заешкия рай.
Но сѣти се, та имъ рече:
— Тѣй да бжде, царь съмъ вече.
Искамъ съсъ единъ отъ васъ
Да се поразходя азъ.
Всички други си вървете,
Зелкитѣ си да ядете. —
Царска дума е това,
Съсъ наведена глава
Зайцитѣ се отстраниха
И въвъ храститѣ се скриха.